

UPPHYFLA, v. a. 1. Hyfla tillräckligt; äfv. hyfla en viss myckenhet. — Äfv. *Hyfla upp.* — *Upphyflande*, n. 4. o. *Upphyfling*, f. 2.

UPPHYFSA, v. a. 1. Göra väl hyfsad, gifva hyfsning. — Äfv. *Hyfsa upp.* — *Upphyfsande*, n. 4. o. *Upphyfsning*, f. 2.

UPPHÅLLA, v. a. 3. (böjes som *Hålla*) Hålla upplifvad. *U. klädningen, då man går.* — Äfv. *Hålla upp.* — *Upphållande*, n. 4.

UPPHÅLLSVÄDER, n. sing. 1) Väder, då det håller uppe; torr väderlek. — 2) (skämtvis) Regnigt väder, då fruntimmer under gående på gator nödgas hålla upp sina kläder nedtill.

UPPHÄFVA, v. a. 2. Impf. äfv. *Upphof*. 1) Häfva, vråka, resa upp. *Stormen upphof vågorna till himmels sky.* — 2) Öppna; äfv. låta höra; uppgifva. *Han upphof sin mun och sade. U. sin röst. U. ett rop.* — 3) Afbryta, upphöra med. *U. all gemenskap. U. en belägring.* äfv. tvinga till en belägrings inställande. — 4) Göra ogild; borttaga laga kraft och verkan af något. *U. ett kontrakt, ett köp. U. en dom, ett förbud, en kvarstad. Hans sednare testamente u-fde det första.* — *Syn.* Häfva, Bryta, Återkalla, Afskaffa, Annulera. — *U. sig*, v. r. 1) Resa sig. Säges om något tungt och obäkligt. *Jätten u-hof sig ifrån stenhällen.* (Fig.) *U. sig emot någon*, resa sig till motstånd, göra uppror emot någon. *U. sig till domare, till granskare*, opåkallad och själfmyndigt gifva sig till att döma, granska. — *Upphäfvande*, n. 4. o. *Upphäfning*, f. 2.

UPPHÄKTA, v. a. 1. Öppna något, som blifvit hopfästadt genom häktning. *U. en rock.* — Äfv. *Häkta upp.* — *Upphäktande*, n. 4. o. *Upphäkning*, f. 2.

UPPHÅLLA, v. a. 2. Hålla någonting kokadt ur gryta, panna o. s. v., i ett kärl. *U. soppan ur kastrullen i skålen.* — Äfv. *Hålla upp.* — *Upphållande*, n. 4.

UPPHÅLLNING, f. 2. 1) Handlingen, hvarigenom något upphålles. — 2) Lutning, håll. *Vara på u-en*, lida till slut. Säges både egentl. och fig. *Det är på u-en för honom*, det är snart förbi med honom.

UPPHÄMTA, v. a. 1. 1) Hämta nedifrån upp. *U. vin ur källaren.* — 2) Plocka upp. *U. ax på åkern.* — 3) (fig.) Insamla. — Äfv. för alla bem. *Hämta upp.* — *Upphämtande*, n. 4. o. *Upphämtning*, f. 2.

UPPHÄNGA, v. a. 2. Lägga eller fästa något öfver eller på ett föremål, så att det hänger ned derifrån. *U. bykkläder till torkning. U. en rock på spiken.* — Äfv. *Hänga upp.* — *Upphängande*, n. 4. o. *Upphängning*, f. 2.

UPPHÖJA, v. a. 2. 1) Lyfta, sätta, ställa högre upp; höja; göra högre. *Moses u-fde en orm i öknen. U. baneret.* (Fig.) *U. till himla, till skyarna* eller blott *u.*, berömma, prisa. — Äfv. *Höja upp.* — 2) Gifva högre ljud. *U. sin röst, sin stämma.* Dessa uttryck betyda äfv.: Börja att tala, taga till ordet. — 3) (fig.) a) Göra märkbarare, öka, förhöja. *U. smaken på något. U. glansen, värdet af något.* — Äfv. *Höja upp.* — b) Förläna hög titel, värdighet. *U. någon till hertig, till konung. U. i adligt stånd. U. på tronen*, välja, utropa till konung. — *Upphöjd*, part. pass. Brukas äfv. adjektivt: a) *U-t arbete*, bildhuggeri, der figurerna höja sig öfver grunden. Jfr. *Halfupphöjd*, *Helupphöjd.* —

b) (i moralisk mening) Hög, ädel. *En u. tanke. U-a tänkesätt.* — *Upphöjande*, n. 4.

UPPHÖJELSE, f. 3. Se *Upphöjning*, bem. 1. *U. i adligt stånd.*

UPPHÖJELSE-TILLSTÅND, n. 3. (teol.) *Christi u.*, det Christi tillstånd, i hvilket han, efter fullbordadt lidande, aflagt en tjenares skepelse och åter iklädt sig sin gudomliga natur.

UPPHÖJNING, f. 2. 1) Handlingen, hvarigenom någon eller något upphöjes. Se *Upphöja*, alla bem. — 2) Upphöjdt ställe, höjd.

UPPHÖRA, v. n. 2. Sluta upp. *Regnet har u-rt. U. att sjunga. U. med något.* — Äfv. *Höra upp.* — *Syn.* Afstanna, Försvinna; (för *U. med*) Afstå ifrån, Sluta med, Låta bli.

UPPHÖRANDE, n. 4. Afstannande i verkning eller handling.

UPPI, se *Uppe i.*

UPPIFRÅN, uppifrån, prep. o. adv. Från en högre eller nordigare belägen plats. *U. vinden. U. norden. Han kommer u. U. och ned.*

UPPIGGA, v. a. 1. Göra piggare; lifva, muntra. — Äfv. *Pigga upp.* — *Uppiggande*, n. 4.

UPPISA, v. a. 1. Bryta väg genom isen för. *U. ett fartyg.*

UPPISKA, v. a. 1. (fam.) Slå, piska dugtigt. — Äfv. *Piska upp.* — *Uppiskande*, n. 4. o. *Uppiskning*, f. 2.

UPPJAGA, v. a. 1. 1) Genom jagande uppdrifva. *Hundarne u-de varglon i ett träd.* — 2) Genom jagande uppskrämma. *U. vildt ur bo, läger, stånd.* — 3) (i allm.) Uppdrifva, uppfösa. *Vi u-de fienden ända till bergstrakten. U. någon ur sängen.* — 4) (fig.) Hastigt och högt uppdrifva, stegra. *Missväxten har u-t spannmålspriserna.* — För alla bem. äfv. *Jaga upp.* — *Uppjagande*, n. 4. o. *Uppjagning*, f. 2.

UPPKAFLA, v. a. 1. 1) På kaffe upprulla. — 2) Uppvika (klädesplagg) i flera hvarf öfver hvarandra. *U. ärmarna.* — Äfv. för begge bem. *Kasta upp.* — *Uppkastande*, n. 4. o. *Uppkastling*, f. 2.

UPPKALLA, v. a. 1. 1) Kalla från ett lägre ställe. *Han blef u-d ifrån gatan till generalen, som bodde två trappor upp.* — Äfv. *Källa upp.* — 2) Uppropa vid namn (personer, som böra hafva inställt sig). — 3) Gifva dopnamn. *U. ett barn efter någon.* — *Uppkallande*, n. 4.

UPPKAMMA, v. a. 1. Kamma uppåt. *U. håret.* — Äfv. *Kamma upp.* — *Uppkammande*, n. 4. o. *Uppkamning*, f. 2.

UPPKASTA, v. a. 1. 1) Kasta uppåt. *U. en sten i luften. Berget u-r eld.* — Äfv. *Kasta upp.* — 2) Genom uppräfning åstadkomma. Har till objekt både fördjupningen, som derigenom uppkommer, och den upphöjning, som af jorden bildas. *U. en grop, en graf. U. en vall, en skans.* — 3) Uppresa, uppställa, upprätta. *U. ett batteri.* — 4) Uppkräkas. Oftare *Kasta upp.* — 5) (fig.) Framställa. *U. en fråga, ett tvifvelsmål.* — *Uppkastande*, n. 4. (för alla bem. utom 4) och *Uppkastning*, f. 2. (för alla bem.).

UPPKLAPPA, v. a. 1. Se *Klappa upp.*

UPPKLARNA, v. n. 1. Se *Klarna upp.* — *Uppklarnande*, n. 4. o. *Uppklarning*, f. 2.

UPPKLIFVA, v. n. 3. (böjes som *Klifva*) Klifva nedifrån upp. *U. på en stol.* — Äfv.